

Det rör sig, det hwimlar wid flogens bryn:
 Örnären blirra mot dagen,
 Och hurra-ropet flyger mot skyn;
 Då gläder sig ödden med bitter syn,
 Ty hans förpostledja är dragen.
 Och framåt hon ilar, från trakt till trakt,
 Det är Swenske Män, det är Jemtlands jagt.
 Vi jaga, som Björnen han jagar i Nord,
 Som Lejonet jagar i Ödder.
 Dock — deras jagt är för glömskan gjord:
 Vårt willebråd är det skönsta på jord,
 En Swerges örn, som blöder.
 För Swerges ära, för Swerges makt,
 Öfwer berg, öfwer dal skallar Jemtlands jagt.
 Bespara dig flykten och fall med mod,
 Du örn från östan och sunnan!
 Bak efter dig ilar skildpöparen god
 Och aldrig irras hans wingade lod;
 Med lifwet Du kommer ej unnan,
 På den har ödden sin hand re'n lagt,
 Som råkar i skottgåll för Jemtlands jagt.
 Stån trygga, I hyddor i dalarnas natt!
 Stån trygga, I snöfjellar höga!
 Der stjernehwalfwet sin krona satt,
 Och, Storsjö, blicka mot himlen gladt,
 Du fjellens mörkblåa dga!
 Kring er och kring fädernas grafwar på makt
 Stå Swenske Männer, står Jemtlands jagt,
 Du fosterländska, du fria jagt,
 Som jagar för Landet och Rungen!
 På faran gifwer ej Jägaren allt:
 Han leker med henne så oförsagdt,
 Och ödr han, så ödr han besjungen.
 Och tusende Echo i fädernes-trakt
 Upprepa sången om Jemtlands jagt.

Upsala, Em. Bruzelius 1831.

Unglinga-Furste! Nordiska stiernna!
 Herrligt wår längtan till mötes du går!
 Öf vill du leda, öf vill du wärna;
 Ewigt, o Oscar, Du ewigt är wår!
 Ewigt wi hålla den trohet wi swåra:
 Sådan war fädernas heliga lära.
 Eldigt som deras, för tro och för ära
 Nordiska ynglinga-hjertat än slår.

Skön är lagren, som af friiden
 Kring den Nordiska ynglingens rinningar knyts,
 I den lugna bildningstiden
 Blott af snillet, som lön den af wissheten bryts.
 Men när för Land och Rung
 Sig wäpnar gammal, ung,
 Se, då mogna de ewiga lagarne först,
 För att mildra med sin swalka
 Ljust den heliga ärans brinnande törst.
 Strömme då fritt wåra kommande öden
 Huru som helst fram ur spickelsens flod,
 Hote den bleka, den yttersta nöden:
 Säfångt! Hon skall ej förswaga wårt mod!
 Ej skall hon öfja wår eniga wilja,
 Ej från CARL JOHAN och Oscar öf skilja,
 Ödr än hon blommar, grafwarnas lilja,
 Spirad ur Swithiods ynglingars blod!

All wår tåflan skall då wara
 Blott att älska CARL JOHAN och fädernas land;
 Om dem hotar någon fara,
 Må wi flynda, som du, att bewäpna wår hand!
 Ja! Om emot wårt land
 Sig närmar frigets brand,
 Följom Oscar, ärans och Skandians son!
 För att segra såsom fädren,
 Skall han se öf omkring sig i stridernas dån
 No 606.

Ynglinga-Furste! Nordiska stjerna!
Herrligt vår längtan till mörket du går!
Du vill du leda, och vill du värna;
Ewigt, o Dödar, Du ewigt är vår!
Ewigt vi hålla den trohet vi svära!
Sådan var fädernas heliga lära.
Eldigt som deras, för tro och för ära
Nordiska ynglinga-hjertat än slår.

Solen är borta. Himmelen blundar.
Död kommer dagen på åskornas spann.
Högarna blomma. Döden begrundar,
Högat han hvilar från man och till man.
Lösen är gifwen. Håren går sluten,
Blå, som en ström från klipporna gjuten.
Klingan, som gryr, ur arfworna bruten,
Döden blott vrider ur Nordmannens hand!

Framför Karan blirtrar hjälten,
Lifsom ljungelden slår framom thordbarnens sty.
Hvar han vandrar, döfver fälten,
Efter åskarens gång lännes lusten så ny.
Se! Döfver haf och land
Han går med himlens brand,
Thor ej hvilar förr'n dagen från dimmor går opp.
När han vandrat döfver jorden,
Vänder molnwagnen åter till fjällarnas topp.

Nordiska män! Du lyfter att kämpa,
Kämpa för frihet och fädernes hem!
Mörker och storm ej stridsflamman dämpa;
Starkare går hon till himlen bland dem.
Framåt är Seger, Frihet och Åra!
Fram eller Fall! är Svernas lära.
Så stola vi, som fäderna, våra
Kronornas sköld genom främlandes land.

Men i pantsarns fasta boning
Slår och hjertat för frid och för mildhetens bygg,
Och med segren i försöning
Vänder Svernen förnöjd till sin frejdade bygg.
Der höjes hjeltens pris
På fädrens gamla wis,
När som Barderne sjunga wid vågarnes döst,
Men på fjerran Svea-grafwen
Skjuta frihetens elar ur kämparnes köst.

Solen är borta. Himmelen blundar.
Död kommer dagen på åskornas spann.
Högarna blomma. Döden begrundar,
Högat han hvilar från man och till man.
Lösen är gifwen. Håren går sluten,
Blå, som en ström från klipporna gjuten.
Handen är lyft, kring svärdsfästet knuten:
Hjeltarnas död, eller seger och frid!

Yngling! Om du hjerta har
Allt trampa fädrens fjät,
Flyg till ditt fosterlands försvar,
Dö eller rädda det.

Så ljust är ej fjällans sus
Bredvid en blomsterstrand,
Så herrligt icke dagens ljus,
Som död för fosterland.

Hvart tidevarf ditt hjeltenamn
På ryktets wingar för,
När i odödlighetens famn
Ditt lof du sjungas hörd.

Ditt namn skall och en stjerna stå.
En skönhet, ung och fri,
Skall till din graf med rosor gå,
Och dess Prestinna bli.

